

"У всякого своя доля..." Тараса Шевченка у драмі

Костянтин Курдай

Дієві люди:

Яків Беркута — самобутній учень, який вмів малювати олійною фарбою

Георгій Дакус - друг його і помічник з багатьох предметів

*Іван Шелест-Петров, Никодим Шишкін, Владислав Білий - однокласники
Георгія, але не друзі*

Галина Олександрівна - вчитель зарубіжної літературна

Дмитро Ільїн - ледачий учень, який сидить і чортиків малює

Софія Смірнова - дівчина його

Соломія Піфагор та Варвара Чернівецька- подруги їх

Діана Іваненко, Марія Вольт, Яна Кайдашиха - подруги Соломії

Олександра Самойлова - ледача дівчина

Мирослава Кравченко - подруга її

Ірина Петрівна - вчитель математики

Марія Василівна - вчитель англійської та німецької мови

Надія Якимівна - вчитель географії

Тетяна Семенівна - вчитель фізики

Дух Гіпатії - стародавня філософія

Дія 1

Виходить Гіпатія та сідає на край сцени. Завіси зачинені.

Ява 1

Дух **Гіпатії**: Доброго дня, шановне панство! Я Гіпатія – відомий давньогрецький філософ і математик, який майже півтора тисячоліття мандрувала багатьма країнами. В тому числі подорожувала і Україною. Стільки кілометрів треба було подолати, щоб потрапити до цієї прекрасної держави, яка мусила і мусить відстоювати свою незалежність, бо має підступного і жадібного сусіда.

Я стара, я втомлена! Мені образливо, що існують такі самобутні і талановиті люди, які мають здатність робити революції в суспільстві і приносять щось нове, щось те, чого нема у інших. І ці люди стають жертвою для кривдників, які нічим не цікавляться і не підтримують їхніх здібностей. Так було завжди.

Сьогодні мені хотілось би розповісти про одну подію яка відбулась у художньому ліцеї з дуже самобутнім учнем — Яковим. Чому самобутнім? Бо він, на відміну від інших, хоча і вчився на скульптора, міг досить не погано малювати олійною фарбою і вмів піднімати штангу чи гантелі. Але він не був найгарнішим у цій школі, бо на його лівому оці був кровавий шрам зі швом під губою, такий самий, як у пірата — Біллі Бонса. Майже нікому з хлопців не під силу було потягатися з таким Кротоном. За це він

не отримував оцінок.

Навчатися в цій школі було легко лише на перший погляд. Такий надзвичайний подвиг могли зробити лише щасливчики. На відміну від інших шкіл, хлопці носили чорні піджаки з червоним галстуком та чорні джинси, а дівчата носили короткі спідниці з колготками або гольфами на ногах. Це була найголовніша традиція. Отож, починаю розповідь!

Ява 2

Завіси відкриваються.

У класі перерва. Учень 9-Б класу, Яків Беркута, зі своїм другом, Георгієм Дакусом, повторюють уривок з оди Ф.Шиллера "До радості".

Підходить Дмитро Ільїн з Софією.

Дмитро Ільїн: Слухайте, може після уроків підемо в кіно з Софією?

Яків стрімко дивиться на Дмитра.

Яків Беркута: Знову якась буде підстава?

Дмитро Ільїн: Та ні. Це, як вибачення за те, що ми тебе називали кацапом через те, що ти дивишся радянські фільми.

Яків Беркута мовчки продовжив повторювати уривок.

Георгій Дакус: Не заважай нам! Іди і повторюй, бо знову два отримаєш. І не обіцяй йому хтозна-що.

Дмитро виходить до коридору із Софією ображені.

Дмитро Ільїн: Пачему вони нас проганяють?

Софія Смірнова поправляє своє коротке волосся і тулиться до Дмитра та ехидненько усміхається сама собі.

Софія Смірнова: У меня есть отличная идея, як підставити Якова...

Дмитро Ільїн: І што ти пропонуєш?

Софія Смірнова: Іріна Петровна сказала мені, що Єслі Яков будет здавать отривок на языке орігінала і будут запинки, то смейся как можно громче і тикай пальцем в нево. Понял?

Дмитро киває головою.

Дмитро Ільїн: А еслі Георгій ета увідіт і на нас ево радітелі в суд подадут?!

Софія Смірнова: Не бойся Іріна Петровна защітіт нас!

Дмитро клонить голову набік.

Дмитро Ільїн: Самневаюсь. Нас могут ізгнать із етай школи.

Софія Смірнова: Та успокойся! Помнішь как ми его висмеяли, што он не умеет на турніке подтягиваться?

Дмитро Ільїн: Забудь ето! Ти хочешь, штоби нас абратно заставілі двор подметать, как тагда в начале учебного года?

Софія Смірнова: Хачу.

Дмитро Ільїн: Тагда я тебе не памошнік в етом деле.

Ява 3

Тихенько підходить стара жінка в давньогрецькій туніці й торкається майже

оголеного плеча Софії. Дмитро здивований.

Дмитро Ільїн: Галина Олександрівна?! Как ви сюда папалі?

Софія Смірнова: Спатрі! Це ж наша великая Сапфо!

Галина Олександрівна дивиться на Дмитра таким суворим поглядом, як міс Полі — героїня роману Елеонор Портер "Полліанна".

Галина Олександрівна: Так, Дмитре, це Галина Олександрівна. Молодчина, Соф'я. Саме так мене треба називати. Ану швидко зайшли до класу! Урок вже почався.

Дмитро Ільїн: Што ви сказали?

Галина Олександрівна: Знову вам Ірина Петрівна щось погане сказала зробити? Живо в клас! І не забувайте, що говоримо українською, а не – російською. Бо візьму фонограф і запишу ваші егоїстичні фрази і ту капость, яку вам наказала зробити ваша великая... Ірина Петрівна.

Дмитро Ільїн та Софія Смірнова: Неєт!

Галина Олександрівна: Не брешіть... Я знаю, що наказала .

Вони біжать до класу.

Соломія Піфагор: Чево ви как слонопотами бежите в клас?! Скоря урок!

Мовчки сідають.

Ява 4

Заходить Галина Олександрівна.

Галина Олександрівна: Доброго дня!

Хором: Доброго дня!

Галина Олександрівна: Сідайте.

Учні сіли.

Галина Олександрівна: Будемо перевіряти домашнє завдання. Олександра Самойлова, до дошки.

Олександра не йде.

Галина Олександрівна: Що ж ти, Самойлова? Що ж ти, смарагдова моя, я тебе кличу чи ні? До дошки..

Олександра встала з парти та єхидненько усміхнулась.

Галина Олександрівна: Не вивчила?

Олександра Самойлова: Можна якось в інший день?!

Галина Олександрівна: Сідай – один. Соломія Піфагор?

Соломія встає з парти та підходить із зошитом до вчительки.

Галина Олександрівна: Читай уривок, а я гляну твій зошит.

Соломія Піфагор: Фрідріх Шиллер – німецький поет другої половини 18ст. доби Просвітництва. Засновник історичної драми. Автор багатьох п'єс та ліричних творів. Серед них ода "До радості".

Галина Олександрівна: Так. Тепер історію створення оди.

Соломія Піфагор: Фрідріх написав цю оду на замовлення 1785 року. Майже через 20 років, після смерті Шиллера, Бетховен поклав оду до дев'ятої симфонії. 1972 року – рада Європи оголосила її офіційним гімном Європи, але відмовились без слів, щоб не

надавати переваги, якійсь одній мові.

Галина Олександрівна: А тепер читай уривок.

Соломія Піфагор: Ода "До радості" у перекладі Миколи Лукаша

Радість, гарна іскро Божя!

Несказанно любо нам

Увійти, царице гожа,

В твій пресвітлий дивний храм.

Все, що строго ділить мода,

В'яжеш ти одним вузлом,

Розцвітає братня згодаГ

Під благим твоїм крилом.

Галина Олександрівна: Дуже добре. За уривок і коротку біографію автора — 10.
За ведення зошита — 9. Сідай.

Соломія сідає за парту.

Галина Олександрівна: Наступний до дошки піде... Піде....

Владислав Іванов та Нікодим Шишкін шепотом говорять про Якова якусь нісенітницю. Галина Олександрівна стука по парті.

Галина Олександрівна: Тиша в класі! До дошки піде... Нікодим Шишкін.

Нікодим дивиться на вчительку з широко розплющеними очима.

Галина Олександрівна: Ти теж не вивчив?

Нікодим встає гордий та усміхнений.

Нікодим Шишкін: Ввивчив...

Галина Олександрівна: Тоді йди. Прошу!

Виходить.

Дух Гіпатії: Нікодим підійшов з дивакуватою усмішкою і якимось листком у його сірому піджаку, який на нього був занадто великий, бо він з Владиславом, Дмитром та Іваном, на відміну від Якова та Георгія, були худючі, мов нитки.

Галина Олександрівна: Розповідай.

Нікодим Шишкін: Фрідріх Шиллер....

Галина Олександрівна: Німецький поет другої половини

Нікодим тихенько дістає з піджака листок і читає, а Галина дивиться у вікно.

Усі дивляться на нього з переживанням, окрім Якова та Георгія.

Нікодим Шишкін: Ода "До радості".... у перекладі Миколи..... Лукашенка.

Галина Олександрівна та весь клас сміється.

Галина Олександрівна: Лукаша, а не Лукашенка! Читай уривок.

Нікодим Шишкін: Будь твердим в лиху годину,

Поміч скривдженим давай.....

Галина Олександрівна: Всюди правду знай єдину....

Нікодим Шишкін: Зроду клятви не ламай,

Не знижайсь перед потужним....

Галина Олександрівна потроху відвертається од вікна, а Нікодим читає зі

шпаргалки.

Никодим Шишкін: Коли треба — вас життям!

Шана й слава чесним, мужнім,

Згуба підлим брехунам!

Повертається до Никодима.

Галина Олександрівна: Ага, попався?! От тобі і згуба підлим брехунам. СідайТри.

У класі всі сміються. Никодим здивований.

Никодим Шишкін: А три за що?

Галина Олександрівна: За підглядання. І за ведення зошита теж три. Наступного разу будь уважнішим. Сідай.

Никодим сів. І до дошки викликався Дмитро.

Галина Олександрівна: Вивчив? ...То йди до дошки. Ми тебе слухаємо...

Дмитро Ільїн: Ви про що?!

Галина Олександрівна: Ну що ж ти ідіота з себе робиш?

Дмитро Ільїн: Ех! Я теж із Софією не вивчив!

Галина Олександрівна: Чому?

Яків повертається до Дмитра, а Георгій спостерігає.

Яків Беркута: Ти баяриню саблазніл?!

Дмитро та Софія здивовані.

Дмитро Ільїн: Какую ще баяринню?!

Яків Беркута: Какое житіє твоє, пес смердящий?! Ти пасматрі на себе, житіє!

Дмитро Ільїн: Я не розумію. Про що ти?

Георгій Дакус: Дмитре, ти що історію Київської Русі не знаєш?

Дмитро Ільїн: Ні, не знаю.

Яків сміється з Дмитра.

Галина Олександрівна: Тихо, Яків.

Повертається до Галини Олександрівни.

Яків Беркута: Вибачте, це я йому з фільму...

Галина Олександрівна: Та знаю з якого фільму ця фраза. Тільки... хто бояриня?

Яків Беркута: Софія! Ось хто бояриня.

Галина Олександрівна сміється.

Галина Олександрівна: Так вона ж брюнетка, а не білявка.

Яків Беркута: Так, знаю про це. Але ж бояриня...

Галина Олександрівна: І що ти цим хотів сказати?

Георгій Дакус: Це він пожартувати хотів, Галина Олександрівна.

Галина Олександрівна: Навколо одні жартівники.

Яна Кайдашиха підіймає руку.

Галина Олександрівна: Що ти хочеш?

Яна Кайдашиха: Можна вийти?

Галина Олександрівна: Так, звісно.

Яна виходить в коридор до туалету.

Ява 5

Яків Беркута: Біст ду дум? (Це в перекладі з німецької означало "Ти дурний?")

Дмитро Ільїн: Що ти сказав?!

Яків Беркута: Шпріхст ду Дойч? (Ти говориш німецькою?)

Дмитро Ільїн: Чево?!

Яків Беркута: Так, я володію німецькою.

Дмитро Ільїн: Ти Гітлер?!

Яків Беркута: Ні, це ти Гітлер.

Галина Олександрівна підходить до Дмитра з Софією.

Галина Олександрівна: Дмитре, тобі було сказано не слухать Ірину Петрівну та не говорити російською? Ти забув?

Дмитро Ільїн: Так! Я про це трошки... підзабув.

Галина Олександрівна: То навіщо ти це робиш?

Дмитро Ільїн: Вибачте, Галина Олександрівна. Такого більше не повториться.

Галина Олександрівна: От і добре. Тобі Дмитре – один за роботу на уроці. І Софії теж. Щоб я була впевнена, що ви будете дослухатися старших.

Софія Смірнова: За що?!

Галина Олександрівна мовчки сідає за стіл та ставить одиниці Софії та Дмитру.

Ява 6

Повертається Олександра Самойлова до Якова та ехидненько дивиться на нього.

Олександра Самойлова: Фашист, фашист. Гітлер.

Яків Беркута повертається на право до Олександри і дає їй щевбан.

Яків Беркута: Забирайся геть з очей моїх, проститутка!

Олександра Самойлова: Це мати твоя праститутка!

Заходить Яна Кайдашиха та сідає на своє місце.

Георгій сердито дивиться на неї.

Георгій Дакус: Те, що він знає німецьку. Це не означає, що його треба Гітлером обзивати. І взагалі вчителів слухати треба, домашні завдання виконувати і не показувати своє безглуздя усім, якщо хочеш поваги. Як стверджував князь Володимир Мономах: "Хочеш бути щасливим – не будь лінивим!".

Владислав Білий: Так і єсть. Він же твою маму проституткою не назвав?! ... Ні, не назвав. То не роби так.

Галина Олександрівна стука по парті.

Галина Олександрівна: І ти, Самойлова, заспокойся. І не кажи оцю ненормативну лексику, бо дістану свій фонограф..... та як запишу на нього оці всі твої негативні слова, які ти говориш на Якова і на його маму, та покажу директору і твоїм батькам. Вони тобі покажуть, де раки зимують.

Олександра падає на підлогу.

Мирослава Кравченко: Що з тобою?!

Бере її за голову та хитає.

Мирослава Кравченко: Вставай!

Софія Смірнова: А що з нею?

Яна Кайдашиха: Мабуть, Галину Олександрівну злякалась і впала.

Олександра розплющує очі і різко встає.

Олександра Самойлова: Та всьо нармально с мной!

Сідає на своє місце.

Ява 7

Встає з учительського стільця і дивиться на весь клас.

Галина Олександрівна: Добре, діти. Урок продовжимо після перерви. Усі вільні!

Дзвенить дзвоник на перерву та учні виходять з класу.

Галина Олександрівна: До дошки піде Яків Беркута.

Яків підходить із зошитом.

Яків Беркута: Можна ми разом з Георгієм розкажемо? Ми просто однаковий уривок вчили напам'ять.

Галина Олександрівна: Так, будь ласка.

Підходить Георгій.

Яків Беркута та Георгій Дакус: Фрідріх Шиллер – німецький поет другої половини 18ст. доби Просвітництва. Засновник історичної драми. Автор багатьох п'єс та ліричних творів. Серед них ода "До радості". Він написав цю оду на замовлення 1785 року. Майже через 20 років, після смерті поета, Бетховен поклав оду до дев'ятої симфонії. 1972 року – рада Європи оголосила її офіційним гімном Європи, але відмовились без слів, щоб не надавати переваги певній мові.

Галина Олександрівна: Тепер читайте уривок.

Яків Беркута та Георгій Дакус: Уривок з оди "До радості"

В перекладі Миколи Лукаша

Обнімітесь, міліони,

Поцілуйтесь, мов брати!

Вічний Отче доброти,

Дай нам ласки й охорони!

Знищим книги борговії!

Помиримося усі!

Браття! На небесі

Не забуде благодії.

Галина Олександрівна: Ну що ж, хлопці, дуже недурно. Тільки чому маленький уривок? Ви обирали за обсягом?

Георгій та Яків усміхаються, як Мона Ліза.

Георгій Дакус: Так.

Галина Олександрівна: Сідайте! За читання уривка – 10 тобі та Якову.

Сідають за парти, а Галина Олександрівна виходить.

Дух Гіпатії: Олександра називала його маму проституткою, навіть не знаючи навіщо. У неї ніколи не було добрих оцінок. Вона до нього почала залицятися, бо

бачила, що цей парень обнімається лише з дівчатами і вирішила йому допомогти. Мізки цієї дівчини були не менші мізків австралопітека. Яків дав їй щевбан, бо вона почала цькувати його. Це він зробив після того, коли розказав усім однокласникам, що він її цілував і вона його, і те, як йому груди свої показала і хотіла, щоб він торкнувся. Це їй було дуже страшно казати, бо однокласники засміють. Але при цьому її фігура дуже нагадувала Амазонку, персонажа давньогрецької міфології. Вона була в сотні дюймів красивіша, за своїх однокласниць, хоча і вчилася погано. У Мирослави теж була схожа фігура, як у її подруги — Олександри.

Георгій дійсно був другом Якова, який був готовий на все. Саме він запропонував йому обрати цей уривок, бо в ньому автор говорить нам про те, що треба жити дружно й мирно, бути незалежним від когось, мати своє щастя й радість на сій землі. Десять це був найвищий бал з багатьох предметів. Це свідчило про їх гарні здібності.

А тим часом Дмитро з Софією сиділи в коридорі на лавці дуже засмучені, бо їх план обірвався.

Ява 8

Сидить Дмитро з Софією в коридорі.

Дмитро Ільїн: Не вийшло підставити Якова, як же так?

Софія Смірнова: Не знаю.

Підходить зовсім худенька та маленька дівчинка в окулярах.

Мирослава Кравченко: А навіщо ти взагалі це хотів зробити?

Дмитро Ільїн: Щоб...

Мирослава Кравченко: Щоб що? Знову капості робиш, двійочник?

Дмитро Ільїн: Какіє ще капості? Я не розумію. Ти пра што?

Мирослава Кравченко: Не треба мене вести в оману. Ти прекрасно знаєш про що я кажу.

Софія Смірнова: А тебе какое діло?!

Мирослава Кравченко: Слухай, Іван-дурень! Будеш щось погане казати чи робити Якову пожаліюсь класному керівнику! Хай тобі покаже де раки зимують!

Софія Смірнова: А чево ето він Іван-дурень?!

Мирослава Кравченко: Бо сидить і точить свої лясни на уроках. Що ти зауважуєш про себе?!

Дмитро стоїть і не знає, що сказати.

Мирослава Кравченко: Чого мовчиш?

Мовчить.

Мирослава Кравченко: Якщо мовчиш, то йди своєю дорогою і нікого не трогай.

Софія та Дмитро мовчки відходять від Мирослави та заходять в клас.

Дух Гіпатії: Дмитро відійшов від Мирослави, бо знав, що вона розумніша за нього, хоча й була комашкою. А Яків тим часом сидів у коридорі.

Ява 9

Підходить стара жінка, одягнена в білу туніку.

Яків Беркута: Тетяна Семенівна! Ви? Мій Великий Архімед.

Тетяна Семенівна: Так, Яша. Це Тетяна Семенівна. Дуже добре, що підійшов.

Яків Беркута: Що ви мені хотіли сказати?

Тетяна Семенівна: Я помітила, що твоя класна керівник— Ірина Петрівна тебе ненавидить за те, що ти вмієш говорити німецькою. Мені дуже соромно за те, що я тебе насварила за німецьку мову. Вибач.

Яків Беркута: Та нічого. Ця Ірина Петрівна не може зрозуміти, що німецька мова легша англійської. Тим паче там є одна з грецьких літер, яку вона неодноразово використовує у геометричних задачах і ви у фізиці.

Тетяна Семенівна: Та знаю я! Ти думаєш я не володію німецькою?! Ще як володію! Я хотіла тобі дещо розповісти з приводу Ірини Петрівни.

Яків Беркута: І що?!

Тетяна Семенівна: Так ось. Я колись дружила з нею, але перестала через те, що вона принижувала мою дочку за схожу річ, як і тебе. Якимось останнім часом почали в цій школі поширюватись слухи про те, що вона коли чує уривки з поезій Пушкіна, Цветаєвої, Тобто якихось російських поетів, бо сама кацап. Вона стає спершу збентеженою, потім трошки схожою на підступну відьму, відтоді вона заспокоюється.

Яків здивований.

Яків Беркута: Але якого автора обрати?

Тетяна Семенівна: Краще обери Пушкіна. Він більш актуальний і зараз. Тільки читай уривки з різних творів, щоб її царське веліччє заплуталось.

Яків Беркута: Я зрозумів вас.

Йде.

Тетяна Семенівна: Якове, зачекай! Ось тобі книжечка зі збірником віршів, поем і казок Пушкіна. Це мені мій дідусь подарував.

Яків Беркута: А є там ті твори, які я точно знаю?

Тетяна Семенівна: Звісно є, внучик. Дивись!

Розгортає останню сторінку збірника.

Тетяна Семенівна: Там є: "Казка про мертву царівну та сімох богатирів", "Казка про рибалку і рибку", навіть про царя Салтана. Знаєш ці літературні твори?

Яків Беркута: Так, це мої улюблені. А є якісь віршики чи поеми?

Тетяна Семенівна: Так, звісно.

Розгортає сорокову сторінку і показує.

Яків Беркута: Так це ж поема "Полтава"!

Тетяна Семенівна: Так, вона. А ще є вірш "Узник", "Я помню чудное мгновенье..", "Євгеній Онегин".

Яків радий.

Яків Беркута: Дякую вам, Тетяна Семенівна!

Обнімає Тетяну Семенівну.

Тетяна Семенівна: Будь ласка, онучку. Тільки повтори ці вірші до того, як знайде Ірина Петрівна. А я подивлюсь на її реакцію у своєму таємному кабінеті, який вона вважає своїм. Побачимося!

Яків Беркута: Добре!

Розходяться.

Дух Гіпатії: Тетяна Семенівна дійсно колись товаришувала з Іриною Петрівною, але перестала через те, що в неї грали мухи в носі. У Ірини Петрівни на відміну від інших вчителів навіть власного кабінету не було. Їй це не сподобалося, але вона не знала й не знає, що боже покарання за всі її грішні приниження над самотніми учнями таких, як Яків прийде.

Ява 10

Сидить Яків у коридорі на лавці.

Яків Беркута: Я помню чудное мгновенье:

Передо мной явилась ты,
Как мимолетное виденье,
Как гений чистой красоты.

Підглядає у вірш.

Яків Беркута: Ні, не цей.

Перегортає на іншу сторінку.

Яків Беркута: Ага!

Підкашлює.

Яків Беркута: Мороз и солнце; день чудесный!

Еще ты дремлешь, друг прелестный —

Пора, красавица, проснись:

Открой сомкнуты негой взоры

Навстречу северной Авроры,

Звездою севера явись!

Перегортає на іншу сторінку. Підходять дві дівчинки у білих спідницях.

Марія Вольт та Яна Кайдашиха: Здоров був, Якове! Що це ти робиш?

Повертається лицем до них.

Яків Беркута: Боже! Яна! Марія! Ви?

Яна Кайдашиха: Да, Яков, это ми. Це ти що читаєш?

Яків Беркута: Це збірник віршів Пушкіна. Його мені дала Тетяна Семенівна.

Марія Вольт: А навіщо ти їх вчиш напам'ять?

Яків Беркута: Боюсь сказати. Ви не навряд чи зрозумієте мою мету.

Яна Кайдашиха: Ти думаєш, що ми розкажемо Ірині Петрівні і вона тебе буде знову звинувачувати з приводу Олександри Самойлової?! Хіба забув те головне правило цього ліцею: якщо учню сказали не видавати іншого, значить він робить так, як сказали, інакше його ігнорують тиждень, а може й місяць?! Це ж тобі твій друг – Георгій казав.

Яків зосередився.

Яків Беркута: Так, не забув. Я хочу покарати Ірину Петрівну за високомірність і підступність. Ця люта собака мене звинувачує, що я Олександр сам по собі ображаю, хоча це не так. У Олександри мужності не вистачає, що вона на собі показала мені одну

інтимну річ, яку не бажано обговорювати, ще й сказала, щоб її торкались. Тому я і вчу ці вірші напам'ять, бо вона полюбляє російських поетів.

Марія Вольт: Зрозуміло.

Яна Кайдашиха: Він не бреше, Марія. Олександра дійсно дуже дивна дівка, до того ж ще й ледача, як дочка мачухи, у казці "Пані-Метелиця".

Марія Вольт: Дякую, що попередили, обидва. Тепер я здогадуюсь, за що він їй щелбани дає. Скоро почнеться урок! Треба йти в клас!

Яна Кайдашиха: Так. Ти нас наздоженеш, Якове?

Яків Беркута: Так.

Йдуть до класу.

Яків Беркута: Царь с царіцею прастілся,

В путь-дорогу снаряділся,

І царіца у окна

Села ждять его одна.

Ждет-пождет с утра до ночи,

Смотріт в поле, инда очи

Разбалелись, глядячи

С белой зори до ночи.

Згортає книжку.

Яків Беркута: Я помню чуднає мгнавенье:

Переда мной явілась ти,

Как мімолетное віденье,

Как геній чістой красоти.

В томленьях грусти безнадьожной

В тревогах шумной суеты,

Звучал мне долго голос нежный

И снились милые черты.

Кладе в портфель та заспокоюється.

Яків Беркута: Тепер точно вивчив.

Вздихає. Заходить в клас та сідає на своє місце.

Ява 11

Підходить Дмитро Ільїн, щоб вибачитись.

Яків Беркута: Навіщо підійшов?!

Дмитро Ільїн: Щоб вибачитись.

Яків дивно посміхається йому.

Яків Беркута: Так ти баяриню саблазніл?!

Дмитро Ільїн: Нєт!

Яків Беркута: Ну, любострастний прищ, живота ілі смерті прасі у баярині!

Сміється з Якова.

Дмитро Ільїн: Какого ще живота просити?! Ти про що?

Яків Беркута: Чий холоп спрашиваю?!

Варвара Чернівецька та її подруга-Діана Іваненко сміються з нього, як з малюка.

Дмитро Ільїн: Чего?!

Яків Беркута: Ти не панімаєш з якого це фільму?

Дмитро Ільїн: Нєт!Нє панімаю!

Ява 12

Підходить Георгій з Варварою та Діаною.

Георгій Дакус: Ти нє можеш панять, што так гаварілі во времена Кіевскай Русі?

Дмитро Ільїн: Та нє ето! Я це зрозумів уже! Толька што ці слова означають?

Діана Іваненко: Житіє - значіт жизнь, также і "живота", а слова "пєс смердящий", "халоп", "любострастний прищ" — це лайливі слова, які вживали у часи Київської Русі і у Московському царстві. Зрозумів, дундук?!

Стукає йому кулаком по лобу та Дмитро підсідає на підлогу від подиву.

Дмитро Ільїн: Тттак.

Варвара Чернівецька: Чого на підлозі холодній сидиш? Вставай! Інакше зад твій замерзне.

Не встає.

Діана Іваненко: Чево малчіш? Дара речі лішился?

Вскакує та образливо дивиться на Діану.

Варвара Чернівецька: Книжки читать треба і вчителів слухати на уроках, а не гав ловити!

Мовчить.

Георгій Дакус: Він замовкнув, бо перелякався, мабуть.

Сердиться на Георгія.

Дмитро Ільїн: Харашо!

Швидко сідає на своє місце засоромлений. Георгій, Варвара та Діана сідають на свої місця.

Ява 13

Заходить Галина Олександрівна із величезною стопкою зошитів для самостійних робіт.

Галина Олександрівна: Сідайте. Продовжуємо далі розповідати уривок напам'ять. Ті хто склали, пишуть мені самостійну роботу за усю тему про добу Просвітництва у літературі.

Мирослава Кравченко піднімає руку.

Галина Олександрівна: Добре, Мирослава, йди до дошки.

Йде до дошки.

Мирослава Кравченко: Фрідріх Шиллер - німецький поет другої половини 18ст. доби Просвітництва. Засновник історичної драми. Автор багатьох п'єс та ліричних творів. Серед них ода "До радості". Він написав цю оду на замовлення 1785 року. Майже через 20 років, після смерті поета, Бетховен поклав оду до дев'ятої симфонії. 1972 року - рада Європи оголосила її офіційним гімном Європи, але відмовились без слів, щоб не надавати переваги певній мові.

Ода "До радості" у перекладі у перекладі... Миколи Лукаша.

Галина Олександрівна: Так, тепер читай уривок. Ті, хто прочитали, пишуть самостійну роботу.

Іван Шелест-Петров: А де запитання до самостійної роботи?

Галина показує пальцем на дошку.

Мирослава Кравченко: Все хвалу йому співає —

Хай гримить псалом гучний!

Дух прославимо благий,

Що над зорями витає!

Ява 14

Іван та Никодим смикають за самурайський хвостик Якова.

Яків Беркута: Що вам треба?

Яків наче сіренький пацюк повертається.

Іван Шелест-Петров: Дай мені та Владиславу, будь ласка, списати відповіді до творів за минулий рік. А я тобі за це покажу один цікавенький трюк на велосипеді.

Яків Беркута: Ну-ну! Сильно ці трюки мені треба!

Никодим Шишкін: А я на руках ходить вмію, а ти ні. І не забувай, що ті, хто світлошкірі це не люди, а осли.

Яків Беркута: Шановний пане котячий сисун, відстань од мене!

Іван з Никодимом сміються.

Іван Шелест-Петров: Який ще ...сисун?!

Яків Беркута: Не важливо, Містер Бін.

Іван Шелест-Петров: Містер Бін?!

Владислав Білий: Це такий комедійний серіал про такого ж розумово відсталого й дивакуватого чоловічка, як ти.

Яків Беркута: Так є, Іване.

Мирослава Кравченко: Будь твердим в лиху годину,

Поміч скривдженим давай

Коли треба — вас життям!

Шана й слава чесним, мужнім,

Згуба підлим брехунам!

Галина Олександрівна: Дуже добре, Мирославо. Ти звичайно трошки невпевнено біографію розповіла, але уривок прочитаний - непогано. Сідай - 10.

Владислав хитає голову Якова.

Іван Шелест-Петров: Ну дай, будь ласочка, списать!

Іван знову смикає Якова за його самурайський хвостик. Георгій, який сидів з Яковим, дає підручник з літератури по голові обом та відвертається.

Никодим Шишкін: За что?!

Георгій з усмішкою Мони Лізи дивиться на нього і поправляє окуляри.

Георгій Дакус: За все хорошее.

Галина Олександрівна повертає голову до Георгія.

Галина Олександрівна: Жора, що це за хуліганство? Ти де знаходишся?

Георгій Дакус: Вибачте, Галина Олександрівна! Іван з Никодимом у мене та Якова списують.

Галина Олександрівна: Здавайте роботи, великіє Никодим та Іван. За роботу на уроці – два.

Іван роззявляє рота, а Никодим ехидно посміхається.

Іван Шелест-Петров: Але ж ми нічого не зробили. І чого це ми великіє?

Сміються.

Галина Олександрівна: Бачу,... що нічого не зробили. Вийдіть з класу. Ви вільні. На мій урок можете хоч місяць не приходити за свою хвалькуватість.... І не посміхайтесь мені ехидненько. Не приємно зі сторони...

Не виходять.

Яків дивиться вверх і співає.

Яків Беркута:

На могилі моїй посадить молоду яворину,

І не плачте за мною, за мною заплаче рідня.

Я любив вас усіх, та найбільше любив Україну,

Певно, в цьому і є та найважча провина моя.

Хай душа переселиться в дивний той рай потойбічний

Де таких, як і я..

Галина Олександрівна здивована.

Галина Олександрівна: Що це за Яремчук у нас тут завівся?

Дивиться на весь клас.

Варвара Чернівецька: Так цю пісню Степан Гіга співав наче б то?

Яків Беркута: Так, але вже після смерті Назарія Яремчука.

Підходить до першої парті середнього ряду Галина Олександрівна.

Галина Олександрівна: Ви?

Георгій Дакус та Яків Беркута: Ми, Галино Олександрівно!

Галина Олександрівна: Тихіше там... Іване, а чого це ти не вийшов з класу? Я ж сказала тобі та Никодиму вийти.

Іван Шелест-Петров: Ой! Вибачте.

Бере свій та Никодими портфель і швидко виходить з ним у коридор. Галина Олександрівна забирає їх роботи та кладе собі на стіл.

Владислав Білий: Вчитись треба, а не дурака валяти.

Ява 15

Заходить жінка із зміями на голові, як у Горгони Медузи та носом, як у свині.

Учні встають.

Ірина Петрівна: Сідіте, сідіте.

Яків Беркута: Гутен таг!

Ірина сердиться.

Ірина Петрівна: Ми ж па – моєму с табой договорились, што на немецком не

гаваріш?! Сорок раз я тобі казала звертатись до мене "ваше величество"! І Олександрі не давай щевбани! Што ти себе дозволяєш, сукин син?!

Дає журнал Галині Олександрівні.

Галина Олександрівна: Добре. Тільки Якова не принижувати, як ви це тільки, що зробили. Він мій авторитет.

Ірина Петрівна огидно либиться.

Ірина Петрівна: Боже! А як я його принижую?!

Галина Олександрівна: Не робіть оцю клоунату. Тим паче на очах у дітей. І чого це ви руки за спину поклали? Вас що заарештувала міліція і наклала наручники?

Ірина Петрівна: Ні!

Марія Вольт: У неї за спиною якась березова і тонка, як нитка лозина!

Ірина Петрівна у шоці, а Галина Олександрівна стрімко на неї дивиться.

Галина Олександрівна: Навіщо вам ця лозинка? Викиньте її.

Ірина Петрівна: Не знаю.

Георгій Дакус: Мабуть, для тілесних покарань.

Соломія дивиться на лозинку.

Соломія Піфагор: Так, Георгій, щось у цьому є підозріле.

Яків Беркута: Так, однокласники мої! Це для того, щоб по пальцям на руках вдарити когось із вас!

Усі учні шоковано дивляться на Ірину Петрівну. Галина Олександрівна люто сердиться на неї.

Галина Олександрівна: Хіба ви забули, що тілесні покарання заборонені у наші часи?

Заїкається.

Ірина Петрівна: Ттак, Галинна Олександрівна.

Галина Олександрівна: Не брешіть, що забули. Те, що чоловік знає певну іноземну мову це не привід до сарказму. Як говорив філософ —Франсуа Вольтер: "Чужу мову можна вивчити за шість років, а свою — все життя". Зрозуміли суть вислова чи ні? І Якова не принижувати. Він авторитет мій.

Ірина Петрівна: Ні! Я не розбіраюсь в ваших філософських штуках, ХОХЛИХА! Який ще авторитет?! І які тілесні покарання?! Що ви мелете?!

Галина Олександрівна: Ви собі йдіть до свого кабінету, який і не ваш зовсім, а Тетяни Семенівни. І не думайте мене обзивати хохлихою, бо зацитую вас на своєму фонографі, що під столом вас жде та не дочекається, як записати у когось негативну.

Ірина швидко виходить ображена, а Галина повертається обличчям до класу.

Ява 16

Галина Олександрівна: Вибачте, учні. Виникло непорозуміння. Я вам розповім одну серйозну річ, щоб ніхто не називав Якова Гітлером. Німці були нацистами, а не фашистами. А фашизм пішов від Італії, які славляться своїми картинами Середньовіччя. То вони теж погані?! Ні, звісно. Так само з Німеччиною. Коли Друга світова війна закінчилася, фашистами виявились росіяни, бо Сталін підняв тост за

перемогу російського народу, а не українського. Тому навіть не думаєте, що німці зараз погані. Вони нам допомагають перемогти росіян.

Хором: Добре!

Галина Олександрівна: Продовжуємо урок. Наступна до дошки піде Діана Іваненко.

Діана виходить.

Діана Іваненко: Фрідріх Шиллер – німецький поет другої половини 18ст. доби Просвітництва. Засновник історичної драми. Автор багатьох п'єс та ліричних творів. Серед них ода "До радості". Він написав цю оду на замовлення 1785 року. Майже через 20 років, після смерті поета, Бетховен поклав оду до дев'ятої симфонії. 1972 року – рада Європи оголосила її офіційним гімном Європи, але відмовились без слів, щоб не надавати переваги певній мові.

Галина Олександрівна: Добре, тепер уривок.

Діана Іваненко: *Радість, гарна іскро Божя!*

Несказанно любо нам

Увійти, царице гожа,

В твій пресвітлий дивний храм.

Все, що строго ділить мода,

В'яжеш ти одним вузлом,

Розцвітає братня згода

Під благим твоїм крилом.

Галина Олександрівна: Дуже добре. Сідай – 11.

Сідає.

Галина Олександрівна: Марія Вольт та Яна Кайдашиха вивчили?

Яна Кайдашиха: Ні.

Галина Олександрівна: А в зошиті щось є, кошенятко сизе?

Яна Кайдашиха: Так.

Галина Олександрівна: Тоді неси.

Несе.

Галина Олександрівна: У тебе, Яна, за ведення зошита – 8. Набагато краще ніж було на початку навчального року. Тільки пиши більш розбірливо, щоб я могла прочитати.

Яна Кайдашиха: Добре.

Галина Олександрівна: Забирай.

Дає зошит Яні та вона сідає на своє місце, де сиділа Марія.

Галина Олександрівна: А ти, Марія, вивчила?

Встає.

Марія Вольт: Так.

Галина Олександрівна: Тоді йди до дошки.

Підходить.

Марія Вольт: Фрідріх Шиллер – німецький поет другої половини 18ст. доби

Просвітництва. Засновник історичної драми. Автор багатьох п'єс та ліричних творів. Серед них ода "До радості". Він написав цю оду на замовлення 1785 року. Майже через 20 років, після смерті поета, Бетховен поклав оду до дев'ятої симфонії. 1972 року – рада Європи оголосила її офіційним гімном Європи, але відмовились без слів, щоб не надавати переваги певній мові.

Галина Олександрівна: Добре, тепер уривок.

Марія Вольт: *Обнімітесь, мільйони,*

Поцілуйтесь, мов брати!

Вічний Отче доброти,

Дай нам ласки й охорони!

Знищим книги борговії!

Помиримося усі!

Браття! На небесі

Не забуде благодії.

Галина Олександрівна: Закінчуйте. Скоро дзвоник на перерву. Владислав Білий до дошки.

Дивиться на своєму швейцарському годиннику котра година, а Владислав підходить

Галина Олександрівна: Починай розповідати уривок. Біографію не встигнеш уже.

Владислав Білий: *Радість, гарна іскро Божя!*

Несказанно любо нам Увійти, царице гожа,...

В твій пресвітлий дивний храм.

Все, що строго ділить мода,

В'яжеш ти одним вузлом,

Розцвітає братня згода

Під благим твоїм крилом.

Галина Олександрівна: Дуже добре. За читання уривка 8, бо запинався трошки, а за зошит — 6. Сідай.

Владислав сідає.

Ява 17

Дзвенить дзвоник на перерву.

Галина Олександрівна: Здавайте роботи!

Підходять з листами .

Марія Вольт: Ось.

Виходить з класу.

Соломія Піфагор: Ось.

Виходить з класу.

Яна Кайдашиха: Ось.

Виходить з класу.

Яків Беркута та Георгій Дакус: Ось.

Виходять з класу.

Діана Іваненко: Ось.

Виходить з класу.

Владислав Білий: Ось.

Виходять з класу.

Мирослава Кравченко: Ось.

Виходить з класу.

Олександра Самойлова мовчки кладе пустий листок та виходить з класу.

Дмитро Ільїн та Софія Смірнова: Ось.

Втікають.

Варвара Чернівецька: Ось.

Виходить з класу.

Дія 2

Ява 1

Дух Гіпатії: Яків та Георгій заходять у кабінет фізики та сідають за парти. Там було дві кімнати. Одна велика, де вчитель вела урок, а інша маленька дуже сильно переповнена різними підручниками та приладами для експериментів. Саме так виглядав кабінет у якому вели уроки Тетяна Семенівна та Ірина Петрівна.

Підходить Георгій до Якова.

Георгій Дакус: Що малюєм, Якове?

Яків Беркута: Карикатуру.

Георгій Дакус: Так це ж не олівцем?

Яків Беркута: Так, не олівцем. Вугіллям, сангіною та сепією у стилі Марії Приймаченко.

Георгій Дакус: А навіщо?

Яків Беркута: Щоб сказати цій скотині, що я хоча і учусь на скульптора, але можу малювати тим, чим і живописці. Вона бесконечно мені висказує за німецьку і звинувачує у тому, що я ображаю Олександрю ні за що, хоча це не так.

Георгій Дакус: Та знаю я. Ти забув про те, що я спостерігав за цим випадком і свою стипендію тобі дав, щоб ти їй купив солодкий напій і як ти мені повернув решту за цей напій?

Яків Беркута: Та сама стипендія, яку дають щомісячно тим, хто дуже добре вчився?

Георгій Дакус: Ну звісно ж! Хочеш я тобі домалюю твою карикатуру?

Яків Беркута: Так.

Дає величезний папірець Георгію, де була намальована карикатура, і він домальовує.

Яків Беркута: А ти про це не скажеш Ірині Петрівні чи комусь іншому?

Георгій Дакус: Звісно ні. Я до них ставлюсь, як до однокласників, а не друзів. Бо ці осли взагалі з глузду з'їхали в останній час.

Яків слідкує, щоб ніхто не зайшов.

Яків Беркута: Ти вже домалював? Бо скоро зайдуть вони та Ірина Петрівна.

Георгій Дакус: Ще одну помилку залишилось виправити і готово. Непогано ти малювати вмієш.

Яків заспокоюється.

Георгій Дакус: Готово.

Віддає папірець Якову.

Яків Беркута: Спасибі.

Георгій Дакус: Будь ласка.

Яків ховає папірець у портфель. Він з Георгієм сідають за парти.

Дух Гіпатії: Георгій дав Якову стипендію, яка була обсягом двісті гривень. Яків перехитрив Олександр Самойлову, купивши найдешевший солодкий напій, щоб та не лінувалася і виконувала всі домашні завдання.

Ява 2

Продзвенів дзвоник на урок. Зайшли до класу Дмитро з Софією та Соломією.

Дмитро підходить до Георгія та Якова.

Дмитро Ільїн: Жора, а ти не знаєш звідки Яків казав мені фразу: "Ти баяриню саблазніл..."?

Робить вигляд, що не знає. Втручається Яків.

Яків Беркута: Так ти, Дмитре, баяриню саблазніл?!

Дмитро широко розплющив очі.

Дмитро Ільїн: Какую ще баяриню?! Ти про що?!

Яків та Георгій сміються з нього.

Георгій Дакус: Це він повторює фразу з радянського фільму "Іван Васильєвіч меняєт прафесію". Дивився?

Дмитро Ільїн: Так.

Яків Беркута: Тоді розповідай про що він. Раз ти переглядав.

Дмитро трохи переляканий.

Яків Беркута: Чого мовчиш? Переказуй.

Дмитро зосередився.

Дмитро Ільїн: Це про те, як вчений, на ім'я Шурік Тимофеев ізабрел машину времені і ево сосед, Иван Васильєвіч Бунша і Жорж Милославскій, попали во времена Ивана Грозного, а сам Иван Грозный попал в савременний мір. І некоторое время Бунша іспалнял роль царя...

Яків Беркута: Хватіт! Сматрел! Так што, Дмитрій, живі. Живі, мой мальчік.

Гладить Дмитра по голові, а Соломія здивована.

Дмитро Ільїн: А што я умереть должен бил?!

Дивиться на Якова з широко розплющеними очима.

Соломія Піфагор: Ета ти в каком смисле гаваріш, Яков?

Яків Беркута: Не в прямом же?! Я ето сказал, думая, што не перескажет. Моя мама сказала б тебе тоже самое, якби ти був її учнем.

Зітхають.

Дмитро Ільїн: Фух! Слава Господу милому!

Робить вигляд, що малює хрест божий.

Яків Беркута: Яка ще слава Господу милому? Ти що віруючий?

Дмитро думає.

Яків Беркута: Чого мовчиш? Не знаєш, що сказати?

Дмитро Ільїн: Ні, я не віруючий.

Яків Беркута: А навіщо тоді показував пальцями хрест, що означав славу Господу?

Соломія Піфагор: Так, з якою метою? Що ти цим хотів сказати?

Дмитро мовчки сідає на своє місце.

Соломія Піфагор: Тоді не роби і не кажи усякі нісенітниці, якщо не знаєш що сказати.

Соломія та Дмитро сідають на свої місця.

Ява 3

Заходить Варвара Чернівецька, Іван Шелест-Петров, Владислав Білий та Никодим Шишкін.

Варвара Чернівецька: Дмитре, а що це ти руки склав, наче ти комусь молишся?

Дивиться на неї з чудацькою усмішкою.

Соломія Піфагор: Це він просить прашення богу за свої колишні гріхи.

Варвара Чернівецька: Він Біблію читати почав чи що?

Соломія хитає головою.

Варвара Чернівецька: Зрозуміло.

Соломія Піфагор: Дмитро щось різко німий став, мабуть, після того, як Діана йому пояснила, значення тих слів, которіє йому Яків сказав із советского фільму "Іван Васильович змінює професію". Він ще й змусив його переказувати зміст цього фільму.

Варвара Чернівецька: Так і є. Цей Іван-дурень навіть не зрозумів, що їх вживали не тільки у Росії, але і в Україні.

Підходить Іван Шелест-Петров та Никодим Шишкін.

Іван Шелест-Петров: Чего це Дмитро Іван-дурак?!

Варвара Чернівецька: Ти прекрасно знаєш, Шелест, чому.

Никодим Шишкін: А чего це він Шелест?!

Іван Шелест-Петров: Вони мене Шелестом називають, бо в мене зачіска, як у березового листка. Ето не обіда, Никодим.

Никодим Шишкін: Точно. Слушайте, дівочки! Дасте мені списати задачу з геометрії, яку нам задавали на домашнє завдання.

Соломія Піфагор: Знову? А самі за ум взятись не пробували? Сідайте й напишіть хоча б щось до тої задачі.

Іван дивиться сумно вниз на підлогу, а Никодим ехидненько усміхається.

Варвара Чернівецька: Чого стоїте, як сонні мухи?! Сідайте на свої місця!

Мовчки сідають.

Яків Беркута: Не списав у дівчат, сисун котячий?!

Никодим Шишкін: Ти што ... матюкаєшся?!

Яків сміється з Никодима. Варвара дістає книжку з біології та показує Никодиму.

Никодим Шишкін: А хто такий сисун котячий?

Варвара Чернівецька: Це паразитичний черв. Дивись.

Показує зображення у книжці з біології, яку носила з собою кожен урок.

Никодим Шишкін: Фух! Слава Господу милому!

Варвара Чернівецька: Вчитись треба, а не вихвалитись перед усіма! Тоді одиниць не буде.

Відходить.

Яків Беркута: Ну і тупий же цей Никодим! Хвастав і дохвастався. Недарма Галина Олександрівна його прозвала "велікій діятель".

Соломія Піфагор: Так і є. Я навіть зрозуміла, що цей вислів означав, коли прочитала усі частини роману про мандри Гуллівера, який актуальний для будь якої країни.

Яків Беркута: А ця розтяпа, Софія з Дмитром, ще й у кіно запрошувати здумали.

Варвара Чернівецька: А що тут такого поганого?

Яків Беркута: Вони хотіли мене заманити в пастку, але я на це не поведусь. Ще звинувачують мене так само, як цей кацап, Ірина Петрівна, з приводу Олександрії, хоча вона сама зробила те, що неможливо не розказать.

Соломія Піфагор: А што сталося?

Яків Беркута: Розумієш? Я з Олександрією...

Георгій, який спостерігав за Яковим повертається до Соломії, яка сиділа позаду нього з Варварою.

Георгій Дакус: Памалчі, Яков! Це краще спитай у Варі. Я їй розказав з приводу того випадку. Ти будеш шокована.

Соломія киває головою та йде до Варвари.

Ява 3

Підходить Мирослава до Якова.

Мирослава Кравченко: Ще раз я побачу, що ти Олександрії даєш щелбани, попаде тобі від Ірини Петрівни!

Яків Беркута: Від Ірини Петрівни?! Та яка вона математик?! Вона дундук, а не вчитель, яка сидить вдома та й сере на порозі, як кацап. Тот самий у вірші Тараса Григоровича.

Мирослава Кравченко: В тебе мізки є?! Що ти говориш на неї?! Це неповага до дорослої жінки!

Дає Мирославі щелбан.

Мирослава Кравченко: Та ти взагалі уже?! Ну я тебе зараз..

Замахується.

Варвара Чернівецька: Ні! Навіть не думай. Ти зараз поводишся себе так само, як оця собака, що звинувачує Якова в тому, у чому він невинний. Вибачайся, інакше ти отримаєш ще один щелбан від Якова.

Хапає її за руку, але Мирослава виривається.

Мирослава Кравченко: Ні! Я не вірю вам!

Георгій Дакус: Як я зрозумів, ти дружиш з Олександром?

Мирослава Кравченко: Так! І що з того?!

Георгій Дакус: А те! Навіщо ти з нею дружиш?! Вона ж двійочниця, а ти поглянь, яка відмінниця! Навіщо ти зв'язуєшся з таким дурним обществом?

Мовчить.

Яків Беркута: Так, навіщо?

Мирослава Кравченко: А вам яке діло?! Одстаньте од мене!

Яків Беркута: Поваги до Ірини Петрівни нема і не може бути, коли ця скотина тебе звинувачує, у тій річі, якій ти не винен. Ти це вважаєш повагою до людини?!

І якщо не віриш. Ми тобі покажемо свої начерки, які є доказом.

Вздихає.

Мирослава Кравченко: Добре. Показуйте.

Георгій дістає з портфеля начерки Якова та свої.

Георгій Дакус: Ось!

Мирослава розглядає.

Мирослава Кравченко: Оце начерк, де вона йому груди свої показує....

Перегортає.

Мирослава Кравченко: Начерки з більш рваним штрихом це начебто Якова, а ті, які з більш прямим, це твої.

Георгій Дакус: Так. Все вірно, дівчинко.

Ява 4

Олександра смикає Якова за самурайський хвостик.

Олександра Самойлова: Что это за карикатури на мою маму и на меня?! Ты паходу савсем ум патерял...?! Извращенец и предатель ты. Я тебя любила всем сердцем, а ты...!

Софія Смірнова: Хто ізвращенец?

Яків Беркута: Не я ізвращенец, а вот ета...! Она бездельница. Зачем мне такая девушка потрібна?

Георгій дістає з портфеля зуби Носферату і одягає їх.

Яків Беркута: Ти лучше, Сашенька, пасматрі не на меня, а на таво, хто сидіт рядам са мной.

Георгій Дакус: Да, казочка моя, пасматрі на мой від.

Повертається до неї лицем та розкриває пащу.

Олександра Самойлова: Ой, боюсь, боюсь, боюсь!... Ти хто?!

Георгій Дакус: Носферату! Очень хочется тваей кровушки папіть.

Облизується.

Олександра Самойлова: Нііііііі!

Тікає, а Георгій знімає швидко накладні зуби і кладе собі у портфель.

Ява 5

Заходить Ірина Петрівна та вдаряється своїм повним животом об свою дочку.

Ірина Петрівна: Саша, што такое?! Куду пугь держим, дѣтка?!

Олександра Самойлова: Спасайтєсь! Тут....тут...

Ірина Петрівна: Ну, ...што тут?!

Олександра Самойлова: Да там.... там... пад сталом... Насферату сидить! Убейте его! Убейте его кто может! Он сечас нас всех съест!

У класі сміх.

Ірина Петрівна: Який ще Носферату?!

Олександра Самойлова: З гострими зубами такий та з білими очима!

Ірина Петрівна: Саша! Доченька мая! Знову твої фантазії? Менше якісь фільми жахів дивись на ніч. Сідай на місце!

Олександра Самойлова: Тікайте! Він зараз і з вас відро крові вип'є!

Ірина Петрівна сміється з неї.

Ірина Петрівна: Що за нісенітниця ти гаваріш? Сідай на місце! Інакше візьму за піджак і сама посаджу!

Швидко сідає.

Ірина Петрівна: Доброго дня, діти!

Встають.

Хором: Добрий день!

Ірина Петрівна: Сидіть. Ми вже бачились.

Сідають.

Ірина Петрівна: Аткривайте зошити та записуєте тему сьогоднішнього уроку. Тема у нас "Правильний многокутник, його види та властивості"

Розгортають зошити, беруть у руки пера, ставлять каламар та пишуть.

Ірина Петрівна: Запам'ятайте: многокутник є правильним тільки тоді, коли його сторони усі рівні. Щоб перевірити чи є правильним многокутник, ми вписуємо його в коло і перевіряємо чи збігаються центри цього кола. Якщо ні, то це неправильний многокутник. Показую на дошці.

Креслить на дошці многокутник і вписує його у коло. Тихенько заходить Надія Якимівна. Усі сміються, окрім Якова та Георгія.

Надія Якимівна: Що ви смієтесь? Ніколи чорношкірих не бачили?

Варвара втручається.

Варвара Чернівецька: Це вони сміються з чорношкірих, бо вважають, що світлошкірі це не люди.

Надія Якимівна: Хто іменно?

Варвара Чернівецька: Владислав з Никодимом та Іваном. Вони просто про це Якову постійно без зупинок говорять.

Надія Якимівна підходить до них.

Надія Якимівна: Уважаєміє господа, Владислав, Никодим та Іван, світлошкірі це теж люди, так само як і чорношкірі. Да! Я негр! Но это не повад такіє чудачества делать! І правильна не негр, а афроамериканець. Це приниження до всіх чорношкірих, які набагато розумніші за вас-світлошкірих.. Так само як і слово "Гітлер", який був

нацистом, а не... фашистом! Ще раз щось таке побачу – будете першими параграфи з географії кожен урок переказувати і до директора підете! Зрозуміло?!

Кивають головами, широко розплющивши очі.

Надія Якимівна: От і добре. Ірино Петрівно, можна вас на хвилиночку?

Ірина Петрівна встає.

Ірина Петрівна: Мені треба поговорити з Надією Якимівною. А ви розв'яжете задачу номер 89. Там нужно знайти суму кутів правильного многокутника.

Хором: Добре.

Ірина Петрівна виходить.

Дух Гіпатії: Мирослава, хоча і вчилася не гірше Гаррі Поттера чи Герміони Грейнджер, але при цьому дружила з Олександром. Це була так звана "Зірка школи". Ніхто не розумів навіщо вона дружить з цією двійчицею, яка сидить за партою наче лінивець, що по деревам лазить.

Ява 6

Підходить Іван Шелест-Петров до Софії, а Владислав Білий та Никодим Шишкін спостерігають. Софія здивована.

Софія Смірнова: Чего вам надо од мене?

Владислав показує свої долоні Івану, опущені зверху вниз.

Іван киває йому голову.

Іван Шелест-Петров: Знаєш, ти такая красівенькая дівка! Может сходиш со мной в кіно?

Софія сміється.

Софія Смірнова: С таким жучком, как ти?! Я ж тебе не нравлюсь!

Іван либється та починає говорити писклявим голосом чортика з повісті Гоголя "Вечори на хуторі біля Диканьки".

Софія Смірнова: Што т хочеш, ат меня, маленький Містер Бін?!

Іван Шелест-Петров: Містер Бін?!

Софія Смірнова: Да, маленький жухік.

Іван Шелест-Петров: Как вам угодно.... Почтеннейшая Софія, што це у тебя?

Торкається її вушка.

Софія Смірнова: Ушка.

Іван Шелест-Петров: Ушка! Охохо! А ето што у тебя пад курткай?

Засовує свою ручку до її синьої куртки і смикає за якусь незрозумілу для нього білу майку.

Софія Смірнова: Не відіш? Топ.

Іван Шелест-Петров: А ето што у тебя там, почтеннейшая Софія?

Намагається залізти до майки, а Софія стрімко напружена.

Софія Смірнова: Да ти водачкі перепіл ілі што?! І не лезь туда мне под адежду! Тоже мне, Містер Бін нашолся!

Іван Шелест-Петров: Я просто хател...

Софія Смірнова: Мне все равно, што ти хател! Я ж тебе не нравлюсь!

Втручається Владислав.

Владислав Білий: Єще как нравішся. Не так лі, Іван?

Іван Шелест-Петров: Да, Соня. Ти так мнє подобаєшся, што я би тебе...

Стискає губи для поцілунку.

Софія Смірнова: Ти што с ума сошел? Ну зараз я тобі..

Хапає Івана за його так званий шелест на голові і виштовхує вперед.

Софія Смірнова: Не пайду я за сєдово,
За беззубаво таково....

Іван Шелест-Петров: Чєго?! Пачєму єто я сєдой?

Софія сміється з нього.

Софія Смірнова: Ну взгляні ка:

Ти ведь сєд,

Мнє 15 толька лет.

Владислав Білий: А чєго цє он сєдой?! Йому теж 15 років, как і тебе! У нього же шкіра молода і зморшок нема.

Софія відвертається.

Ява 6

Варвара та Діана втручаються.

Варвара Чернівецька: Цє ти йому вірш якийсь читала?

Софія Смірнова: Да! Я єму читала атривак из праизведенія аднаго!

Діана Іваненко: А чєго той Шелест сивий?

Іван Шелест-Петров: Да! Чєго єто я сєдой?! Я ж не поміщик і не цар.

Софія Смірнова: В стіхе так гаварілась.

Іван Шелест-Петров: І в якому же?

Діана Іваненко: Єх забила.... забила откуда єта фраза!

Владислав та Іван мовчки сідають на місце.

Ява 7

Підходить до них Никодим.

Никодим Шишкін: Не вийшло у Івана Соню прівлєчь?

Владислав Білий: Да, ана прагнала єво.

Підходить Георгій та Яків.

Яків Беркута: Канєшно прагнала, потому што він взагалі худорба. А вона, сматрі какая полнєнькая дєвачка!

Никодим Шишкін: Што ти сказал? Дорба ілі як?

Георгій Дакус: Худорба, а не дорба.

Никодим Шишкін: Не понял.

Георгій кипить, наче чайник.

Георгій Дакус: Ти што глухарь? Він сказав худорба, а не дорба. Зрозумів?

Владислав Білий: Так глухарь цє птіца, вродє!

Яків Беркута: Так, цє птах. Але глухарями щє називають дужє глухих та недоумкуватих людєй.

Никодим Шишкін: Так що це слово значить?

Георгій Дакус: Тошій азначаєт. Панятно?

Никодим робить вигляд, що молиться.

Георгій Дакус: Хватіт малітви читать! Я жду атвета.

Никодим червоніє від сорому та ганьби.

Владислав Білий: Чего малчіш? Тебе чєлавєк вапрос задал, а ти сідіш, как пєнь.

Никодим Шишкін: Так!

Георгій Дакус: Вот і харашо.

Сідають на свої місця.

Ява 8

Заходить Марія Василівна.

Марія Василівна: Яків Беркута є?!

Яків Беркута: Я, лібе Енгліш Лєрєрін! (Так, дорога вчителько англійської мови!)

Підходить до Якова.

Марія Василівна: Ти Іван Франко?! Рилі?!

Яків Беркута: Я, Фрау Марія Василівна! Іх бін, Іван Франко!

Марія Василівна: Рецітірен зі айніге зайнер Гєдіхте аусвендіг, грау Іван Франко!

(Читай напам'ять якийсь його вірш, сер Іван Франко)

Яків встає з парти і всі дивляться на нього.

Яків Беркута: Народе мій, замучений, розбитий,

Мов паралітик той на роздорожжу,

Людським презирством, ніби струпом, вкритий!

Твоїм будущим душу я тривожу,

Від сорому, який нащадків пізних

Палитиме, заснути я не можу.

Невже тобі на таблицях залізних

Записано в сусідів бути гноем,

Тяглом у поїздах їх бистроїзних?

Марія Василівна та однакласники Якова широко розплющують очі.

Яків Беркута: Невже повік уділом буде твоїм

Укрита злість, облудлива покірність

Усякому, хто зрадою й розбоєм

Тебе скував і заприсяг на вірність?

Невже тобі лиш не судилось діло,

Що б виявило твоїх сил безмірність?

Невже задарма стільки серць горіло

До тебе з найсвятішою любов'ю,

Тобі офіруючи душу й тіло?

Задарма край твій весь политий кров'ю

Твоїх борців? Йому вже не пишаться

У красоті, свободі і здоров'ю?

Задарма в слові твому іскряться
І сила, й м'якість, дотеп, і потуга,
І все, чим може вгору дух піднятися?
Задарма в пісні твоїй ллється туга,
І сміх дзвінкий, і жалощі кохання,
Надій і втіхи світляна смуга?
О ні! Не самі сльози і зітхання
Тобі судились! Вірю в силу духа
І в день воскресний твого повстання.
О якби хвилю.....

Марія Василівна: Достатньо. Але поглянь, яку ти оцінку отримав за тест, який ми писали минулого тижня.

Сідає. Марія Василівна дає папірець Якову та він бачить намальовану червоною жирною пастою четвірку.

Марія Василівна: Спершу, Яків, ти мене зачарував, а потім розчарував. Не заслужив, на жаль, ти бути під таким ім'ям. Тому виправляй.

Бере перо з каламаром, у якому сині чорнила та мовчки виправляє.

Марія Василівна: От і добре. Я забираю тест назад.

Віддає Марії Василівні.

Марія Василівна: До речі, хто хоче глянути свою оцінку може зайти до мого кабінету і переглянути.

Діана Іваненко: Добре.

Виходить.

Ява 9

Заходить Ірина Петрівна.

Ірина Петрівна: Ну що, хтось розв'язав номер.

Тиша.

Ірина Петрівна: Ау!

Георгій Дакус: Я розв'язав.

Ірина Петрівна: Тоді неси зошит.

Несе зошит.

Ірина Петрівна: Правильно. Іди і пиши на дошці. Хтось ще зробив?

Соломія та Яків підіймають руки.

Ірина Петрівна: Несіть зошити.

Несуть.

Ірина Петрівна: Так, у тебе, Соломіє, розв'язано правильно. А у тебе, Яша,.... Теж правильно. Сідайте!

Соломія сідає.

Яків Беркута: Данке шьон, фрау Ірина Петрівна. (Дякую, госпожа Ірина Петрівна)

Ірина Петрівна хмуриться та сердито дивиться на Якова.

Ірина Петрівна: Скільки раз тобі повторювати, щоб не говорив німецькою і не

давав щевбанів Олександрі?!

Яків швидко сідає та суворо дивиться на вчительку.

Ірина Петрівна: Скільки це буде продовжуватись?! ...

Яків Беркута: Те що людина володіє певною мовою це норм. І це не привід принижувати.

Ірина Петрівна: Тобто ти хочеш сказати, що я огидна і тупа, як пробка?! І я тобі категорично забороняю даже пальцем торкатись моєї дочки, Олександри, пака ти не зделаєш так как я тебе приказиваю!

Тетяна Семенівна трохи відчинила двері свого секретного кабінету і слухає.

Яків Беркута: Так, ваше ...велічество! А щоб вам було видно!

Дістає з портфеля папір з карикатурою та сує її у лице Ірини Петрівни.

Яків Беркута: Ось! Дивіться!

Ірина Петрівна злякана від карикатури, бо там була намальована Олександра, яка цілує її п'яту точку та Георгій, який з Яковим та Владиславом сміються з неї. Вона хапає папір, на якому була карикатура та рве його.

Ірина Петрівна: Ти вабще з ума сашол, хахол смердящій?! Што ти себе пазваляєш?! У меня папа памешік бил в прошлом веке і крепасних держал пад сваєю властью! Да я тебя.....

Замахується кулаком.

Георгій Дакус: Що ви сказали?!

Ірина Петрівна либиться.

Яків Беркута: Таваріші! Ана сказала на меня ХАХОЛ!

Діана Іваненко: Хахол?! Ах так! Ну харашо. Завтра я подам на вас заяву з приводу зміни класного керівника і вчителя математики, Ірина Петрівна. Ето уже слішкам.

Соломія Піфагор: І я теж.

Яна Кайдашиха: І я.

Владислав Білий: Ваабще памешікі существовалі в позапрошлам сталетіє, а не прошлам.

Ірина Петрівна: Какая разніца в прошлам ілі нет?! Ти што історік?!

Яків Беркута: Да! Ми все тут історікі! Я ізучіл палітіку гасударства Расійскава, в атлічії від деяких москвопітеків!

Ірина Петрівна: Ти хочеш сказать, што ти больше рускій, чем я?!

Яків зосереджено дивиться на Ірину Петрівну, а вона злякано дивиться на учнів.

Яків Беркута: Я помню чуднає мгнавєньє:

Переда мной явилась ти,
Как мімольотное видєньє,
Как геній чістой красоти....

Опускає кулак і заспокоюється.

Ірина Петрівна: Што ти делаєш, Яков?

Яків Беркута: Я вас любил: любовь єщю, бить может,
В душе маєй угасла на савсем;

Но пусть ана вас больше не тревожит;

Я не хачу печаліть вас ничем.

Ірина Петрівна: Якав мой міленькій, я ж всево лішь хатела сказать....

Увесь клас дивиться на Ірину Петрівну, наче на клоуна, окрім Олександри Самойлової.

Яків Беркута: Из рая детского життя

Ви мне привет прощальный шлете,

Неізменівшіє друзья

В потьортом, красном перепльоте.

Ірина Петрівна: Яків, я ж тебе хотіла...

Яків Беркута: Чуть лёгкий изучен урок...

Ірина Петрівна: Виучен

Яків Беркута: Чуть легкій виучен урок,

Бегу тотчас же к вам бивало.

— "Уж поздно!" — "Мама, десять строк!"...

Но к щастью мать не запамінала.

Ява 10

Виходить зі свого кабінету Тетяна Семенівна та здивовано дивиться на злякану Ірину Петрівну.

Тетяна Семенівна: Браво, Яків! Браво!

Аплодує з Георгієм та Варварою Якову, а він трохи затихає.

Ірина Петрівна: Мама забывала! Хватіт уже крічіть мене!

Тут Яків згадує цитату принца Патріка, героя казкової п'єси "Не покидай..."

Яків Беркута: Не знал я, красотой ослепленный,

Што красота, бить может не права,

Што ангел оберньотся скарпіоном.

Дмитро Ільїн: Какой ще ангел?! Што ти читаєш?!

Владислав Білий: Тссс!

Яків Беркута: Над бажеством развенчанным гарю я,

"Я Вас люблю", - вчера я гаваріл.

"Я Вас страшусь", - сегодня гаварю я.

Різко сідає за вчительський стіл Тетяни Семенівни та дивиться на Якова з розумною усмішкою.

Ірина Петрівна: Яков, ну какой же ты разумный парень! Сматрі і ведеш себе с маей дочкай, Александрай, непогано і аценки по маєму предмету хараши.

Яків Беркута: Спасибі, ваше ...величество.

Підходить Тетяна Семенівна.

Тетяна Семенівна: Уважаемая, Ірина Петрівна, навіщо ви за своєю спиною тримаєте ось цю річ.

Не звертає уваги.

Ірина Петрівна: Збирайтесь, учні, додому! Скоро дзвоник на перерву.

Тетяна Семенівна: Я вам питання задала! Складно відповісти?!

Ірина Петрівна: Ви про що взагалі?

Либиться Тетяні Семенівні.

Тетяна Семенівна: Не робіть з мене дурня, бо я на вас і в суд подати можу за це. Наївщо ви тримаєте позаду оцю лозинку?

Ірина Петрівна: Це, щоб мух виганяти.

Тетяна Семенівна з презирством дивиться на Ірину Петрівну.

Тетяна Семенівна: Не вірю вам, фрау Ірина Петрівна! Іх вайс, ваз ду міт дізем Штрохальм махен вільст! (Я знаю, що ви хочете зробити цією лозиною!)

Ірина Петрівна широко розплющила рота.

Ірина Петрівна: Чего?!

Усі сміються.

Ява 11

Підбігає до Олександри.

Ірина Петрівна: Какого дьявола ти смеешься надо мной?! Ось тобі!

Олександра сміється з неї, а Ірина Петрівна хляснула їй по щоці з усієї сили.

Олександра Самойлова: Що ти собі дозволяєш, мамо?! Ти здуріла?! Це ж кримінальний злочин!

Тетяна Семенівна: До речі, так. За нього і в тюрму заgrimіти можна... Причому назавжди. Вибачтесь! Негайно!

Ірина Петрівна: І что з того?!

Діана Іваненко: Це не якіето шуточки, а серйозний злочин! Ваша колега права з приводу цього злочина, який ви зробили своїй рідній дитині! У вашої доньки тепер червона пляма на щоці, і вам її не шкода?!

Ірина Петрівна: Ну што, Саша, чего слъози льем?! Потому что я тебе до твого скотського Якова не підпустила?! Я тебе запрещаю бути з ним!

Насміхається над Олександрою.

Олександра Самойлова: Штоб духу от вас тут не била, псина смердящая! Ви мне не мать! Смерть вам!

Тетяна Семенівна: А я забороняю заборонять! Хто ви така, щоб заборонять їй щось не пов'язане з батьківськими обов'язками?! Цариця?! Імператриця?! Богиня?! Президент?!

Ірина Петрівна знову сердито дивиться на Якова. Дзвенить дзвоник та усі учні мовчки йдуть додому окрім Якова, Владислава, Георгія, Дмитра, Олександри та Софії.

Ява 12

Ірина Петрівна: Да ти вообще ум потерял! Я випороть тебе хотіла, як це було в Радянському союзі, а ти...! Владімір Путін мірних не б'йот, а защіщает! І чого це ти не на фронті, Яків?! Мої сини за кордоном зараз! От молодці!

Георгій Дакус: Не б'ют мірних значіт?! А чого це ваші сини не фронті, а за кордоном. Ані значіт тоже не мужчіни..!

Владислав Білий: Полнастью сагласен і зрадниця. За таке і ворожа країна не вибачить. Як у творі "Захар Беркут", хоча Тугара Вовка прийняли татари до себе, але вони вбили б його навіть, якби їх не випустили з пастки, бо зрадників ніхто не любить...

Дмитро та Софія: І ми теж! Дорогая Ірина Петрівна, ми та ніхто другий не буде підкорятись такій собаці, як ви! Так что, прощайте!

Ми за Україну, за нашу славу вітчизну, а не за кацапів!

Яків Беркута: Радянський союз! Той самий, про який бескінечно Росія говорить.

Дмитро Ільїн: Очень харашо, что ти нам сказал, это, Яша! Ми будем делать добро! І слово Гітлер не скажем тобі!

Підповзає Олександра до колін Якова непомітною мишкою та кладе голівку.

Олександра Самойлова: І ти меня прості. Ти був правий, що цей злочин страшніший за любе вбивство і насильство, про який ти казав на правознавстві.

Тетяна Семенівна: Молодці, внучата мої, милі молодці, що нарешті помирились! Так і треба!

Повертається до сердитого лиця Ірини Петрівни.

Тетяна Семенівна: Значить ви підтримуєте наших підступних сусідів, які хочуть нас вбити, фрау Ірина Петрівна?! Чи правильно я почула?!

Ірина Петрівна злякано дивиться на свою колегу, а Тетяна Семенівна вихоплює з її рук різочку.

Ірина Петрівна: Віддайте! Вона моя!

Тетяна Семенівна обурено дивиться.

Яків Беркута та Георгій Дакус: Не віддавайте! Зламайте її і все!

Ірина Петрівна: Не слухайте цих двох ослів!

Тетяна Семенівна ламає різочку на шматочки та кидає їх на підлогу.

Ірина Петрівна: О ні! Що ви наробили?! Як же я тепер буду жити?!

Волає від приниження.

Тетяна Семенівна: Мовчки, Ірина Петрівна. А тепер провалюйте з мого кабінету, щоб очі мої вас не бачили!

Ірина Петрівна: Та за що?!

Георгій Дакус: Це за те, що ви підтримуєте Росію та вбивство українців.

Софія Смірнова: Повністю згодна з тобою. Шукайте собі іншу роботу та не повертайтеся сюди, якщо вважаєте, що такий великій діятель!

Ірина Петрівна: Неєет!

Яків Беркута: Як же ні, якщо так. Софія дуже розумну річ говорить з приводу вас, хоча і погано вчиться!

Ірина Петрівна втікає з кабінету від Тетяни Семенівни подалі. Тетяна Семенівна дивиться на Якова дуже радісним поглядом.

Георгій Дакус: Неплохо ти вірші читав, Яков, дуже не погано. Я гаржусь табой.

Софія та Дмитро: І ми! Ми не будем її слухать, осознав, что виновна її дочка — Олександра! Будем жить у мирі!

Яків Беркута: Успокойтесь, товариші! Я вас давно простив. Ідіте домой. Я тоже

уже поїду.

Олександра вилізає з під парти та сідає на ноги Якову.

Дмитро та Софія збираються .

Яків Беркута: Пока, таваріщі! До завтра!

Дмитро та Софія: Пока..., сир Іван Франко!

Дмитро та Софія покидають кабінет.

Ява 13

Яків Беркута: А ти зачем ко мне залезла на колени?! Смеяться над моими талантами?! Ну не в цей раз!

Олександра Самойлова: Нет. Я была не права. Прости меня, пожалуйста.

Яків тулить її голову до своїх грудей.

Яків Беркута: Успокойся. Я несправедливо тебе подножки ставил и щелбани. Все будет хорошо. Со мной тоже так было.

Гладить її по голівці та вона стає добрішою.

Владислав Білий: Не плач. Твоя мама буде вигнана з цієї школи та ув'язнена. Тобі больно?!

Олександра лише киває головою. Підходить Тетяна Семенівна до Якова, Владислава , Олександр та Георгія.

Тетяна Семенівна: Дивакувата ж ця собака - Ірина Петрівна! Запам'ятайте, внучата мої милі, думайте не про те, що, якщо ти якийсь великий діяч, це значить, що ти маєш право принижувати інших! Так стверджував англійський письменник, Джонатан Свіфт, у романі "Мандри Гуллівера".

Георгій Дакус: Так, вона взагалі в останній час з глузду з'їхала. Їй так сподобалось слухати ті вірші, що вона сама додому пішла, вдаривши свою рідну дочку та позбутися неї.

Тетяна Семенівна: Я була впевнена у тому, що рано чи пізно Господь покарає її за ці смертні гріхи, які вона зробила і з вами, внучата мої, і з моєю дочкою, у якої я була класним керівником. І, звісно, це відбулось. Не плач, Сашенька, тебе більше ніхто не образить. Головне ти не поведься себе як свиня з тими, кому ти не байдужа. Чуєш?!

Яків Беркута: Вона мабуть спить. Не турбуйте її . А ви вірите в бога?

Встає з парти та міцно тримає Олександр як свою невістку.

Тетяна Семенівна: Так.

Георгій Дакус: Навіть в Ісуса?

Тетяна Семенівна: Очевидно, внучата мої. Ну ж бо, заспіваймо гімн нашої славної Європи!

Георгій Дакус: Давайте!

Яків Беркута: Стривайте! Може прослухаємо на грамофоні, а Олександра хай посидить у мене.

Тетяна Семенівна: Добре.

Підходить до свого стола та вмикає грамофон.

Грамофон:

Радість, ясна іскро Божа,
Ти ведеш в Елізіум!
На Небесну зірку схожа,
Освяти Наш Соціум.
Твоя Магія чарівна
Об'єднає всіх Людей,
Всі Шляхетні, Вільні, Рівні
Під крилом Твоїх Ідей.
Обійміться, Мільйони!
Огорніть Добром весь Світ!
Браття, в Небі нам творить
Люблячий Отець закони!
Кого Доля наділила
Другом вірним; хто сам Друг,
Кого Жінка полюбила,
Всяк хай йде до Нас у круг.
Так, той, хто живе з Душею:
Тому рада вся Земля!
В кого ж серденько з іржею:
Гурт не твій, йди звідсіля!
Небагатий чи в короні
Всяк Симпатію шануй!
До Зірок з нею прямуй,
Де Непізнаний на троні.
Радість живить всі Створіння:
Від Природи цей Нектар;
І Добро, і зло людині:
Її справедливий Дар.
Поцілунки, вина сладість,
Друг, що з нами до кінця;
І хробак пізнає Радість,
Й Херувим біля Отця.
Ви вклонилися, Мільйони?
Чи відчули Бога, Світ?
Що над зорями Творить
Досконалі нам закони.
Ява 14

Заходить Надія Якимівна.

Надія Якимівна: Це неймовірно! Тепер у цій школі справжній хор! Тільки де Ірина Петрівна?

Тетяна Семенівна: Додому побігла. Вона звинувачувала Якова з приводу її дочки,

Олександри Самойлової та відтоді вдарила її по щоці. Вона аж заснула, щоб заспокоїтись.

Надія Якимівна: Нічого собі! Що вона собі дозволяє! А що в тебе за листки на парті лежать?

Яків Беркута: Це начерки, які вам покажуть те, за що я ненавиджу Ірину Петрівну. І з приводу Олександри, де ми целуєм друг друга.

Бере з парті начерки та дивиться.

Надія Якимівна: Так ось воно що! Все ясна! Тепер я знаю, чєво ти даєш щєлбан єй! Завтра же напішу на єєю заявленіє!

Яків Беркута: Стойте! Не ругайте єє! Она так горько плакала, после того, как єє родная мать унизила! Пощадите єє! Розірвіть ці начерки, щоб вона їх не бачила!

Надія Якимівна: Спокойно, Яков! Я все поняла. Я викину их и не буду писать заявление на твою Сашу..

Тетяна Семенівна: Добре, Надіє Якимівно, пора вже усім розходитись!

Надія Якимівна Так і є.

Олександра прокидається та дивиться на Якова, а Тетяна Семенівна викидає зрадницькі начерки про Сашу у смітник.

Олександра Самойлова: Ти меня не любиш?!

Яків Беркута: Конечно люблю! Даже після того, як образив. Це все твоя скотська Ірина Петрівна, яка тебе вдарила по щоці. Прости меня.

Олександра Самойлова: А ти меня. Поцелуєшь?!

Яків думає.

Георгій Дакус та Владислав Білий: Целуй єє, боярин! Смелей...!

Яків цілує Олександрє в її губи, нафарбовані чорною помадою, та відпускає їх.

Олександра Самойлова: Я люблю тебе, Яков.

Тетяна Семенівна та Надія Якимівно радісно з трошки заплаканими лицами дивляться на цю солодку парочку.

Тетяна Семенівна: Яка прекрасная парочка! Нехай вони будуть жити в мирі та злагоді!

Надія Якимівна: Повністю згодна з вами! Будьте щєстливы! Здоровья вам и щєстливой жизни, внучата мои!

Яків ще раз цілує Олександрє у губи. Олександра та торкається його кровавого шва на лівому оці, а він її тримає за сідниці.

Ява 15

Георгій та Владислав тихенько вийшли з кабінету та радіють.

Георгій Дакус: Нарешті нашому Якову стало не одиноко и сердце его наполнилось добром и любовью. А ти как считаєшь? Ми єму очень помогли. И наконец научили его держать язык за зубами. Мы молодцы, Влад.

Владислав Білий: Полностью согласен с тобой. Щєсливого та мирного життя вам, дорогі Яков та Олександра!

Дає п'ять Георгію.

Дух Гіпатії: Усі негативні начерки про Олександру Самойлову та її маму, які намалював Яків своїми золотими руками були викинуті в смітник, щоб забути минувшину та не більше не згадувати.

Ось так була і покарана її царська величність, Ірина Петрівна, за своє негативне та нарцистичне ставлення до людей, які роблять революцію в суспільстві та приносять приносять людям щось нове. Так що, діти мої, не принижуйте добрих людей і будуть у вас хороші друзі. Прощавайте!

Встає з краю сцени та ховається за завіси. Завіси зачинені.

Список використаних джерел

Серіал "Єралаш", "Інтерни"

Фільм-казка "Не покидай..."

Комедія "У всякого своя доля..."